

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 20/02/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 42

Người hoằng pháp hãy để cả đời mình cho Phật và Bồ Tát an bài, mọi sự khen chê không để tâm đến, luôn dựa vào lịch sử để thông hiểu thế gian và xuất thế gian pháp. Nếu bản thân chưa đủ đức hạnh và học vấn thì không nên tự ti, cứ nỗ lực khiêm hạ “*vì chúng sanh mà lo nghĩ*”, luôn học người xưa “*vì pháp quyên mình*” thì sẽ được Tam bảo gia trì. Ngược lại, “*Tham Sân Si Mạn*” sẽ cảm ứng với Ma.

Hòa Thượng sách tấn: “***Chúng ta chân thật phát tâm Bồ Đề tự hành hóa tha (tự mình tu và giúp hóa độ người) làm công việc hoằng pháp lợi sanh. Cả đời đều để Phật và Bồ Tát an bài. Người khác đối với mình có đem tâm phỉ báng hay tán thán cũng không cần thiết phải để trong tâm***”. Việc Phật, Bồ Tát có thể an bài là điều khiến phần nhiều chúng sinh nửa tin nửa ngờ.

Bản thân chúng tôi, từ lâu, đã không cần cầu phải đi tìm người mà chỉ cần cầu ở tâm mình. Luôn quán sát mình đã chân thật phát tâm làm một cách vô tư vô cầu chưa? Nếu đã chân thật thì Phật, Bồ Tát sẽ an bài. Điều này chúng tôi được biết trong những ngày tháng đầu tiên dịch những đĩa giảng của Hòa Thượng. Ngài đã nói điều này trong bộ đĩa “*Phật Pháp Vấn Đáp*”. Lúc ấy chúng tôi nửa tin nửa ngờ chứ không có được niềm tin như hiện nay. Tuy nhiên, căn khí chúng sanh nặng nề khiến hiện giờ chúng tôi cũng chưa tin đến 100%. Nếu có thể tin được 100% thì chính mình sẽ tốt hơn và chúng sanh được lợi ích hơn nữa.

Hòa Thượng khuyên chúng ta chỉ cần cứ an tâm y theo lời dạy của Phật và Thánh Hiền mà làm và cho dù có bị hủy báng hay tán thán cũng không để tâm. Quả thật, hủy báng hay tán thán là hai nội dung luôn khiến chúng ta động tâm. Nghịch cảnh thì chúng ta dễ nhận ra còn thuận cảnh tức là suốt ngày được nghe khen ngợi thì đáng sợ hơn vì chúng ta khó lòng phản tỉnh mà luôn lơ là thất ý. Hòa Thượng tiếp lời: “***Nếu bị hủy báng mà không buồn, được tán thán mà không vui thì thân tâm mới được thanh tịnh tự tại***”.

Có thể nói, chúng ta học đến thời điểm hiện nay đã có sự tiến bộ rất nhiều, đặc biệt tiến bộ trong việc nhận ra những sai lầm của mình. Gần 2000 buổi học qua, Hòa Thượng đều chỉ ra tâm bệnh của chúng ta, cho nên cứ đến mỗi buổi học, chúng ta cảm thấy như Ngài đang nói chính chúng ta. Có rất nhiều người đã bỏ lớp học này vì ngày nào lên học, họ cũng có cảm giác như đang bị mắng, ý họ muốn: “*Học Phật phải vui chứ học*

mà ngày nào cũng như bị mắng.” Chúng ta hãy quán sát xem có ai rảnh mà ngày nào cũng đi soi lỗi người khác không? Nếu suy nghĩ như vậy thì người khổ nhất chắc chính là chúng tôi. Người có tập khí phiền não còn sâu dày nên mới có cảm nhận như mình đang bị luận tội. Còn nếu không có cảm giác bị luận tội nghĩa là cảnh giới đã bắt đầu nâng cao lên một chút nhưng không nên chủ quan vì sẽ có ngày ngã đau.

Hòa Thượng dạy: ***“Lịch sử là tấm gương để soi chiếu. Chúng ta học lịch sử không phải là để nghiên cứu học thuật mà là phải thấy được nguyên nhân sự hưng thịnh hay diệt vong của các triều đại.***

“Chúng ta phải thể hội được sự thay đổi biến hóa của thiện ác, nhân duyên quả báo, nhân tình xử lý. Chúng ta phải thông hiểu thế gian và xuất thế gian pháp thì mới có thể hoằng dương Phật pháp. Nếu không bạn sẽ làm ra những việc hủy báng chánh pháp, phá hoại Tam Bảo mà chính mình còn không hề hay biết.”

Trong suốt thời gian 2 năm, chúng ta đã học lịch sử nước nhà từ thuở khai thiên lập quốc đến ngày nay. Thông qua các tấm gương làm vẻ vang nước nhà, chúng ta soi chiếu xem mình đã làm được gì trên vai trò của một người tiếp nối lịch sử? Bác Hồ nói: ***“Dân ta phải biết sử ta, cho tường gốc tích nước nhà Việt Nam”***. Hiểu biết lịch sử sẽ truyền cho chúng ta niềm tự hào và từ nơi lịch sử soi rọi quá khứ, hiện tại và tương lai.

Đối với Phật pháp, Hòa Thượng chỉ dạy, khi nhìn vào lịch sử, chúng ta sẽ biết sự biến hóa thay đổi của thiện ác nhân quả, nhân duyên quả báo, nhân tình xử lý để từ đó phản tỉnh chính mình biết cách làm thế nào cho phù hợp. Lịch sử giúp chúng ta thông hiểu hơn việc thế gian và xuất thế gian, nhờ đó chúng ta mới làm lợi ích chân thật cho chúng sanh, mới phát dương quang đại Phật pháp và phát huy rực rỡ chuẩn mực Thánh Hiền.

Cứ năm năm một lần và năm nay chúng ta sẽ tổ chức Đại Lễ Tri Ân Cha Mẹ và Vợ Chồng tại Trung tâm Hội nghị Quốc gia, hội trường lớn nhất Đông Nam Á. Đại lễ sẽ khơi dậy trang lịch sử hào hùng đầy xúc động của dân tộc ta. Hằng năm, chúng ta vẫn đều đặn tổ chức các lễ tri ân như vậy khắp miền Nam Bắc và đều được các cấp chính quyền địa phương cùng người dân hưởng ứng. Mọi việc chúng ta làm đều chí công vô tư.

Hòa Thượng nhắc đến cả lịch sử cho thấy Ngài chú ý đến mọi phương diện. Cuộc đời chúng ta thật may mắn vì gặp được người Thầy ***“Bát Thông Kim Cổ”*** như Ngài. Là người xuất gia nên người ta cho rằng Hòa Thượng chỉ biết niệm Phật cầu vãng sanh nhưng qua lời giáo huấn của Ngài, chúng ta hiểu rằng việc cầu vãng sanh thuộc về nội tâm còn việc phổ lợi nhân quần là trách nhiệm của mỗi người học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền chúng ta.

Hòa Thượng nói: ***“Người phát tâm hoằng pháp thì việc thứ nhất phải có đức hạnh và việc thứ hai phải có học vấn. Hiện tại không có người hoằng pháp cho nên***

tuy rằng đức hạnh và học vấn của chúng ta chưa đủ, chúng ta cũng không nên xem thường chính mình.

“Chỉ cần chúng ta nỗ lực đi làm, hạ tâm mình xuống, cần cầu học hỏi mà làm, dùng tâm chân thành để cảm ứng Tam Bảo gia trì. Nếu như chân thật gặp được thiện tri thức thì cần phải lễ kính, tán thán, tận tâm tận lực hướng đến họ mà học tập.”

Lời khuyên dạy này của Hòa Thượng đã giải tỏa cho chúng ta rất nhiều khúc mắc đặc biệt khi nhiều người cho rằng mình phải thành tựu, phải nắm chắc phần vãng sanh thì mới đi độ chúng sanh. Họ cho rằng phải làm đúng như Hòa Thượng nói là tụng đủ 3000 bộ Kinh Vô Lượng Thọ, phải thực hành Tam Phước, Lục Hòa, Tam Học, Tam Huệ v.v. Họ nghe lời Hòa Thượng giảng nhưng không nghe hết nên chấp trước.

Qua lời dạy của Hòa Thượng, chúng ta thấy rằng nếu mọi người đều tư duy như vậy thì ai là người kế thừa phát huy Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền. Những người này cần phải nghe tiếp lời căn dặn của Hòa Thượng trong bài học hôm nay. Đó là nhân tài hoằng pháp ngày nay không có nên chúng ta đừng tự ti mặc cảm cho rằng đức hạnh học vấn chưa đủ. Tuy sự thật là vậy nhưng mình cứ dùng tâm khiêm hạ, tâm chân thành để làm lợi ích chúng sanh.

Thực tế, cũng đã có người phát tâm nhưng họ lại không dùng tâm khiêm hạ cầu học mà dùng tâm “*tự dĩ vi thị*” – tự cho mình biết nên đã gây ra sự hư hại, gây chướng ngại Phật pháp.

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta chân thật mô phỏng, bắt chước theo người xưa vì pháp mà quên đi tư lợi của chính mình, làm một cách không biết chán, không biết mệt mỏi thì nhất định sẽ được Tam Bảo gia trì. Nếu như vẫn còn Tham, Sân, Si, Mạn thì không có cảm ứng. Cho dù có cảm ứng thì cũng là cảm ứng, gia trì của Ma chứ không phải của Phật”.*

Hòa Thượng dạy chúng ta làm giống như người xưa “*vì pháp quên mình*”, tuy nhiên, có người phiền não vì phải đi trồng rau và làm đậu phụ. Vậy việc đó không phải là vì lợi ích chúng sanh hay sao? Chúng ta từng chỉ cúng dường rau, đậu phụ mà đã giúp chuyển tâm cả một dòng họ. Chúng ta phải nhớ rằng luôn sẵn sàng đến nhưng nơi đủ duyên miễn là làm lợi ích Phật pháp còn nếu khởi niệm muốn ở chỗ này, chỉ ở chỗ kia theo ý mình là đặc biệt sai.

Do đó, nếu có thể làm như người xưa thì nhất định được Tam Bảo, Phật Bồ Tát Thánh Hiền gia trì, còn nếu vẫn còn “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tham sân si, ngạo mạn*” thì sẽ được Ma gia trì để chúng ta tạo ác nghiệp. Có người sở hữu đạo tràng ngày càng to và cho rằng đó là do Phật A Di Đà gia trì. Như vậy là sai rồi!

Có câu rằng: “*Phật Bồ Tát thành nhân chi mỹ bất thành nhân chi ác*”. Các Ngài chỉ thành tựu việc tốt chứ không thành tựu việc xấu cho người. Các Ngài không bao giờ

đem “*danh vọng lợi dưỡng*”, tiền tài vật chất đến để mình bị nhấn chìm trong đó, duy chỉ có Ma mới làm việc này để chúng ta tạo ác nghiệp. Khi nào mình cảm nhận được rằng: Việc của mình hoàn toàn “*vì chúng sanh phục vụ*” và những thứ đến cũng “*vì chúng sanh mà làm*” chứ không phải tô đắp cho riêng mình thì đó mới là Phật Bồ Tát gia trì.

Thế gian thường cho rằng tự nhiên phát giàu là tốt, vậy chúng ta hãy nhìn vào tấm gương của Thích Ca Mâu Ni Phật và hàng đệ tử xuất gia theo Ngài hằng ngày làm gì. Đó là đi khát thực, dưới gốc cây ngủ một đêm, trên người chỉ có ba tấm y, một bình bát. Chúng ta đừng nghĩ thời kỳ của Phật nghèo khó nên Ngài sống như vậy. Phật là đáng phước đức và trí tuệ vẹn toàn, hơn hẳn thế gian này nên không có chuyện Ngài không thể có đời sống tốt. Ngài thị hiện như vậy để chúng sanh đời sau nhìn thấy.

Tiền tài danh vọng thế gian chẳng là gì đối với người học Phật vì chúng ta phát tâm học Phật, niệm Phật là để vãng sanh, trở thành Phật như trong bài Kinh Sám hối: “*Con nay phát tâm chẳng vì tự cầu phước báo Nhân, Thiên cùng quả Thanh văn, Duyên giác, nhãn đến các quả vị Bồ Tát trong quyền thừa. Con chỉ y theo Tối thượng thừa phát tâm Bồ Đề, nguyện cùng chúng sanh trong pháp giới chung một lúc đồng chứng đặng quả Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác*”.

Ngay trong đời này, chúng ta cũng thấy Hòa Thượng đã làm ra tấm gương xả bỏ “*danh vọng lợi dưỡng*”. Ông Lý Kim Hữu là đại hộ pháp của Hòa Thượng. Ông có khách sạn 6 sao dành cho Phật tử đến niệm Phật nghe pháp. Đến giờ ăn sáng là Phật tử xuống ca-nô có người phục vụ ăn mặc rất nghiêm trang chở ra một hòn đảo để ăn sáng. Công danh phú quý ở thế gian lớn như vậy nhưng Hòa Thượng vẫn không màng. Ngài đến giảng pháp một hai ngày rồi trở về ngay nơi ở của mình, cũng chỉ là nơi ăn nhờ ở đậu, đến và đi như một lữ khách, không có gì là của Ngài.

Vậy mà ngày nay nhiều người lo vun vén đạo tràng nhỏ rồi đạo tràng lớn. Hiện tại có thể chưa có vấn đề gì xảy ra nhưng sau khi họ qua đời sẽ có rất nhiều việc rắc rối. Những thứ “*danh vọng lợi dưỡng*”, tài sản vật chất đó sẽ khiến thiên hạ tranh giành nhau, gây phiền não làm tan nát đi tín tâm của người tu hành đời sau.

Hòa Thượng dạy chúng ta phải hướng đến người xưa mà học tập “*vì pháp quên mình*”. “*Quên mình*” không phải là bảo mình chết mà là quên đi tập khí phiền não của mình như: “*Danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần, tham sân si ngạo mạn*”. “*Quên mình*” là quên đi “*tư dục*” - mong muốn riêng tư thì yêu ma quỷ quái không đến được. Những thứ đó đều là Ma nhưng đã bị đào thải rồi thì Ma không có chỗ để đến.

Bài học hôm trước, chúng ta thấy tâm của Hòa Thượng vô cùng rộng lớn. Ngài rất muốn mọi tông phái của Phật pháp đều có thể phát dương quang đại tùy thuận theo căn tánh và lợi ích chúng sanh nhưng vì sức không đủ nên chỉ đề xướng tông Tịnh Độ. Ngài

luôn kính ngưỡng tán thán tất cả tông phái khác chứ không như hiện tại có nhiều người thích đi bài bác.

Hòa Thượng từng kể câu chuyện trong lịch sử Phật giáo, có hai vị Bồ Tát là Thế Thân và Vô Trước, người anh là Vô Trước tu Phật pháp Đại thừa, người em là Thế Thân không tin Đại thừa mà tu theo Tiểu thừa, đã viết nhiều bài viết chê bai Đại thừa. Đến khi người em nhận ra sai lầm thì nói với anh mình rằng muốn cắt lưỡi để chuộc tội. Ngài Vô Trước nói là không cần thiết, hãy dùng cái lưỡi từng bài bác Đại thừa thì nay xiển dương Đại thừa. Nếu không có sự can gián trực tiếp của một bậc cao minh thì cuộc đời này, chúng ta cũng sẽ phạm sai lầm. Hai vị Bồ Tát Thế Thân và Vô Trước nổi tiếng có nhiều bộ sách, bộ luận được nhiều người tán thán đã thị hiện làm ra biểu pháp cho chúng ta.

Vì vậy đối với tông phái và các pháp tu của nhà Phật phải hết sức thận trọng, không thể khen đây chê kia. Phật pháp đều do Phật thuyết ra tùy thuận theo căn tánh chúng sanh. Giống như Hòa Thượng nói rằng Ngài giảng Kinh Vô Lượng Thọ thì không có người nghe mà người ta thích nghe Kinh Kim Cang, vậy thì Hòa Thượng giảng Kinh Kim Cang nhưng dùng Kinh Vô Lượng Thọ để chú giải, dẫn dắt người ta đến với Tịnh Độ. Phật pháp từng dạy rằng tâm tròn đầy thì tất cả pháp tròn đầy còn tâm thiên lệch, thiên vị thì chắc chắn mọi pháp đều thiên lệch.

Cho nên Hòa Thượng mới nói mỗi người đệ tử Phật ở nơi chốn nào thì lấy chúng sanh ngay tại nơi đó để giáo hóa. Với chúng ta, trong một lớp học, học trò là đối tượng chính để chúng ta dạy dỗ thì bên cạnh đó Thầy Cô cũng là nhân tố chính để bồi dưỡng. Chúng ta phải chú trọng đến chúng sanh đương cơ ngay địa phương đó. Nếu làm được đến điểm này thì Phật pháp mới phát dương quang đại.

Người làm công tác này nhất định phải buông bỏ danh vọng lợi dưỡng, tư dục tức mong muốn riêng tư hay mong muốn không chế chiếm hữu vốn dĩ tạo ra vô vàn chướng ngại cho mình và người. Hòa Thượng chỉ dạy nếu tâm nhỏ hẹp tức là khởi tâm động niệm chỉ nghĩ đến mình mà không “*vì tất cả chúng sinh mà lo nghĩ*” thì đó chính là si mê. Nếu “*vì lợi ích của chúng sanh mà lo nghĩ*”, chăm chỉ nỗ lực hoằng dương Phật pháp thì đây mới là người chân thật có trí tuệ.

Những lời dạy này của Hòa Thượng rất thiết thực đối với chính chúng ta. Buông bỏ đi “*tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng*” của riêng mình thì tâm mình sẽ thanh tịnh. Được như vậy chúng ta tu bất kỳ pháp môn nào hay làm bất cứ việc làm nào thì chúng ta mới đạt đến đỉnh cao trong việc làm đó, pháp môn đó.

Khi sống mà điều gì cũng nghĩ cho mình thì mệt mỏi. Ngược lại thì tự tại. Có câu chuyện nhà Vua ban thưởng cho mỗi người một con dê, tâm tham dẫn dắt mọi người khởi trùng trùng các ý niệm, ai cũng muốn có được con dê béo mập, khỏe để được

nhiều con. Riêng ông tiến sỹ thì chẳng cần phải chọn lựa, ông để cho mọi người chọn trước, còn lại con dê nào người ta chê thì ông nhận. Việc làm này khiến ông rất tự tại.

Chúng tôi khi đi mua sim điện thoại cũng vậy, người ta chọn hết những số đẹp, đến lượt chúng tôi, còn lại số nào thì chúng tôi lấy số đó. Như thế thật là thoải mái, còn cứ đắn đo lựa chọn số phát tài phát lộc, số thần tài là tâm sự được sợ mất, sẽ khiến mình không an./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!